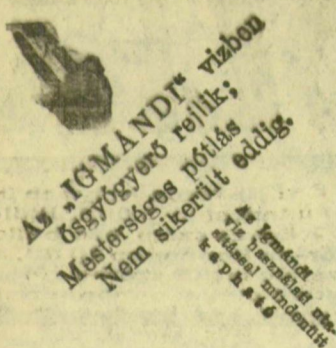

Hasznos tudni,

mindazoknak, kik az ártalmatlan és tisztán természetes hashajtó ásványvizek iránt nagyobb bizalommal viseltetnek, hogy

Schmidthauer Lemandi keserűvíze

hatékony forrás-sókban egész Európa leggazdagabb fűnyemű ásványvize. Rendszerint már kis adag: $\frac{1}{4}$ vagy $\frac{1}{2}$ pohár elegendő, miáltal a nagyobb mennyiségek fogyasztása feleslegessé válik, tehát gazdaságilag is viszonylag a legolcsóbb.

M.7

Romlott étel-ital, ha gyomrárt elrontja,
fél pohár **Lemandi** gyorsan helyrehozza!

Az **Lemandi** vízben ő gyógyerő rejlik,
mesterséges pótlás nem sikerült eddig.

Ha Ön gyorsan akar, jól megkönnyebbülni,
használjon **Lemandi**-t s be fog teljesülni.

A szegedi kereskedők védekeznek a pesti leltári kiárutások ellen

Szegeden olcsóbbak lesznek az árak, mint Budapesten

(A Délmagyarország munkatársától.) Részletesen ismertettük annak idején a tisztességtelen verseny ellen hozott törvény ujszerű rendelkezéseit, amelyek a rengeteg visszaélésre alkalmat szolgáltató kiárutásokat évente 4 hétre korlátozza. Ezt a négy hetet is két részben vehetik csak igénybe a kereskedők és pedig a téli és nyári szezon végén. De még ez a rövid időre szabott határidő is ahhoz a korlátozáshoz van kötve, hogy egy-egy városban, illetőleg egy-egy kamarai kerületben

egyidőben kell a kereskedőnek a leltári kiárutást megrendezni.

Eppen ezért a kereskedelmi kamarákra bizza a törvény a kiárutási terminusok megállapítását.

A fővárosi kereskedők — akik január 22 és február 5-ike között rendezik leltári kiárutási

tásaikat —, természetesen óriási előkészületeket tesznek az első kiárutási kampányra és mindent elkövetnek, hogy egyrészt felcsodítsék a vidéki közönséget, másrészt hogy hirdetésekkel, reklámjaikkal és nagystílusban lefolytatandó propagandájukkal

posta útján való rendelésre csábítsák a vidéki vevőket.

Csak természetes, hogy a szegedi kereskedők nem nézhetik tétlenül ezeket az ellenük, sőt mondhatni egzisztenciájuk ellen irányuló készülődéseket és a maguk részéről a pesti agitáció ellensúlyozására is a legmeheszebbmenő propagandát tervezik a szegedi leltári kiárutás sikere érdekében. A szegedi kamarára az összes körülmények figyelembevételével és az érdeklő kereskedők meghallgatása után úgy határozott, hogy a szegedi leltári kiárutás ha-

táridejét január 28-tól február 10-éig terjedő időben rendezi meg, amely

kedvezőbbnek és eredményesebbnek látszik a pesti terminusnál.

A szegedi kereskedők ennek az akciónak a megrendezésénél egy pillanatra sem tévesztetik szem elől, hogy a pesti kereskedők mozgalma Szegedet fenyegeti a legsúlyosabban, mert Szegedről mindössze három és negyedóra alatt lehet felutazni Budapestre és sokakat megtéveszt egyesek ismert csalótatása, amelyben közvetlenül, vagy közvetve az utiköltség visszatérítését ígéri.

A Délmagyarország több ízben rámutatott már a nagyhangon bereklámozott fővárosi végeladások komolytalanságára, fővárosi nagyáruházak különböző színű heteire, amelyek mindenre alkalmasak, csak arra nem, hogy a vidékről felránduló és szolid vásárlási alkalmakhoz szokott közönség ott megtalálja számítását. A szegedi kereskedők, miután sikeresen akarnak szembeszállni a fővárosi leltári kiárutás fenyegető veszedelmével, ugyancsak a reklám minden megengedhető eszközt vesznek igénybe. A legnagyobb nyilvánosság előtt, ugyancsak hangosan propagálják a saját kiárutásukat és a hirdetésekhez híven csakugyan olcsó kiárutást rendeznek. A szegedi kereskedők tisztában vannak vele, hogy csak úgy érnek cél, ha nagyon olcsón árusítanak és ha bebizonyítják, hogy

a szegedi leltári kiárutások árai olcsóbbak, mint a pestiek és hogy reklámáron elsőrendű kifogástalan árut adnak.

Ezzel elérik egyrészt azt, hogy elszoktatják vevőiket a Pesten való vásárlástól, másrészt csakugyan tudnak tavalyi visszamaradt készleteiken. A szegedi kereskedő nem retten vissza attól, hogy a visszamaradt árut olcsón, sőt esetleg ráfizetéssel adja, mert kárpótolja az elmaradt haszonért a nagyobb forgalom és az, hogy módjában áll most már ugyancsak olcsóbb áron új modern árut beszerezni.

Nem tévesztik szem elől kereskedőink a kiárutás alkalmával, hogy elsősorban idénycikkét ajánlanak a közönségnek, hogy

a bevásárlás ne holt befektetés legyen, hanem hogy az elköltött pénzért azonnal használható dolgokat kapjon a vevő.

és hogy a fővárosi kereskedőkhöz hasonlóan nagy apparátussal, hatásos reklámmal kell megszervezni a kiárutást, hogy arról a közönség a legszélesebb körben szerezzen tudomást.

A közönség a nehéz gazdasági viszonyok között is szívesen fogja megragadni az alkalmat az olcsó bevásárlásra és

nem fog Budapesten vásárolni, aki azt látja, hogy Szegeden olcsóbban vásárolhat.

Usuk-pusuk

Irtó Móra Ferenc

III.

Egy kicsit elcélkléztük az időt és már ki is fogytunk belőle, mielőtt a két új rokonra került volna a sor.

A maorikat veszem elsőnek, mert azokkal ismerős vagyok még kis deákkoromból. Tanultam rólok, hogy az ötödik világrész nemzetei közt ők a legintelligensebbek. Testi, lelki kiválóságuk nagyon meglepte azokat a fehér embereket, akik először rájuk találtak. Ezeket nem lehetett olyan könnyen bolonddá tenni, mint a többi vadakat, nem szaladtak szét ész nélkül, hanem megállták a sarat virtuososan, azon az elvi alapon, hogy „ide-üss, ha mersz, az anyád...!” amiben határozottan van valami magyar vonás. (Notabene: rendszeren oda is ütöttek. A maoriknak is.)

Igaz, hogy a hosszú disznót ők is megették, ha hozzájutottak — ilyen becéző neve van a hennibál kulturában az emberhusnak — de soha se ették meg egymást. Ebből az ember hajlandó volna arra következtetni, hogy még se lehetnek nekünk valami nagyon közeli rokonaink ezek a maorik.

De erőt veszek az elfoglaltságon és mindenütt szemügyre veszem a maori törzslőnökök fotográfáit. Megdöbbenem látom be, hogy azok részben tiszta magyar arcok, eltekintve attól, hogy némelyikbe csigavonalak és meanderek vannak beletoválva s kifestve kékre, pirosra, sárgára. Kormánytanácsos, kormányfőtanácsos, stb.) Egyikben Borbás keresztapám is merem fel, másikban Beóthv Zsoltot, a har-

madikban Kossuth Lajost, a negyedikben Bánffy Dezsőt, az ötödikben Trefort Agostont. Hm, ez valóban csodálatos. Akárkinek mutatom az arcokat, mindenki azonnal megmondja, kicsodák, kivéve persze Borbás keresztapám, mert ő nem vitte annyira, mint a maorik, sohase fényképezte le senki, ugyan nem is engedte volna magát.

Mivel nem akadékoskodni akarunk, hanem új rokont találni, érzük be vele, hogy a maori arcok valóban magyar arcok s ne hozakodjunk elő azzal, hogy az én keresztapám feje egészen más fej volt, mint a Kossuth Lajosé s Beóthv Zsolt éppoly kevéssé formázta Bánffy Dezsőt, mint az Trefort Agostont. Ilyen aprólékos szőrszálhasogatással nem sokra megyünk, inkább örüljünk annak, hogy az Uxbond ur könyve szerint a maorik is ismerik a vitézkötés-t — kár, hogy nincs megmondva, min, pedig ez igen fontos dolog a rokonság szempontjából — és keressük az igazságot a nyelvben.

Aki nem az eszivel nyelvtudós, hanem csak a fülével, vagy a szemével, az meg is találja. A magyar haza maoriul hawa, a falu=falea, az eső=ere, a táj=tai, a tutaj=tutotai és igék, melléknevek, főnevek, kötőszók, ragok szálaival meg lehet alapozni a rokonságot, — ha kicsire nem néz az ember. Például bak, ez maoriul puaka. Hát persze, hiszen van bak-pulyka is. A vakar ige, az waru-waru. Ez is mingvárt megfelel egymásnak, mihelyst nem talpat vakernak, hanem vart Hát a mara-mara mi lehet! Az bizony dupla marha, vagy is „nagy marha”, — „great person”, hogy valami félreértés ne legyen belőle. Az ugyan egy kicsit zavarba ejt a rokonság tekintetében, hogy a tiszta maoriul

tasziló, ellenben az megnyugtató, hogy tőrü=tútúrú. Az, hogy a kalácsa a világ másik oldalán is megvan s hogy a kalácsnak merítő erényét, a csorpák-ot odalent korapá-nak hívják, inkább azt mutatja ugyan, hogy a tótok a régi jó világban Oceániában is eljártak drótozni, de ez nem veszi el a kedvemet. Ha azt olvasom, hogy a maori honfoglalást Kupe vezér vezette, aki éppen olyan nagy kópé lehetett, mint Kupa vezér, megint visszatér a bizalmam. De igazán kupán úgy csak akkor vagyok az igazságtól, mikor megtudom, hogy az antipódoknál is tulmén az adó az elegen: tulimenu. És mit csinál olyankor a maori nemzet? Persze hogy neki is a fene minden bizodalma szegénynek. Részben mint egyszerű fene, részben mint fania, fanoa, fenei és fenum. (Ez bizonyosan akkor, mikor az új adónegyed esedékes, pedig még a régi sincs kifizetve.) Akinek ennyi fenéje van, azt gondolkodás nélkül vállalom magyarnak. Azaz megálljunk csak. A maorik, már az az egy-két maroknyi, aki még megvan belőlük, Uj-Zélandon laknak. Az pedig a szocializmus mintá állama. Ajaj, ugy tessék venni, hogy egy szót se szóltam.

*

No gyerünk azokkal a mundák-kal ott Indiában, azok közelebb is vannak egy kicsit. Kinyitóm az egyeztető szótárt és olvasom, hogy a magyarul finom, az mundául fina. Nem attól tartok, hogy ez inkább kítőnő barátom, Schmidt Henrik szakmája, mert inkább indogermán egyezés, mint magyar. No de itt olyan óriási szótömeg van, hogy reggelig lehet hasonlítani. Ehol ni: buri=burgonya. Hiába holtig tanul az ember. En